

Istenem, szereteted az életnél is jobb, ajkam téged dicsőít! (Zsoltár 63,4)

Mt 13,44-50 (-52)

Hasonló a mennyek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet az ember, miután megtalált, elrejt, majd örömeiben elmegy, eladja mindenét, amije van, és megveszi azt a szántóföldet.

Hasonló a mennyek országa a kereskedőhöz is, aki szép gyöngyöket keres. Amikor egy nagy értékű gyöngyre talál, elmegy, eladja mindenét, amije van, és megvásárolja azt.

Hasonló a mennyek országa a tengerbe kivetett hálózathoz is, amely mindenféle halat összegyűjt. Amikor megtelik, kivonják a partra, és nekiülve a jókat edényekbe gyűjtik, a hitványakat pedig kidobják. Így lesz a világ végén is: eljönnek az angyalok, és kiválogatják a gonoszokat az igazak közül, és a tüzes kemencébe vetik őket, ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.

Van valami, ami összeköti ezt a három példázatot: az érték központúság. A példázatbeli hal attól lesz jó, vagy értéktelen, hogy volt-e értelme az életének? A földműves és a kereskedő azért adja el mindenét, s rohan boldogan megvenni a földet, vagy a gyöngyöt, mert az jelképezi azt a valamit, amire igazán vágyott, amitől értelmes, tartalmas lesz az élete.

Nem szeretem az ítéletes példázatokat, mert mindig olyan fenyegetődzésnek érzem, amikor arról van szó, hogy a végén majd „lesz kapsz”, de általában pont az olyan szakaszokkal érdemes behatóbban foglalkoznunk a Szentírásból, amiket valamiért legszívesebben elkerülnénk. Ugyanis ezek valószínűleg valami olyat mondanak, amire érdemes odafigyelnünk, mert ott valamiben változnunk kell. Sok nagy lelki mester javasolta azt, hogy ilyen, vagy olyan értelemben elmélkedjünk az életünk végéről, halálunkról. ÉS nem csak lelki mesterek, hanem most már nagy cégek is beleveszik egy-egy projekt tervezésébe azt a lépést, hogy „tétélezzük fel, képzeljük el, hogy a projekt befuccsolt: mik voltak az okai ennek?” Miért van erre szükség? Azért, mert ha bele tudom képzelni magam egy ilyen visszanezős szituációba (pl. én vagyok a hal a hálóban, amiről most fogják eldönteni, hogy értékes, vagy „hitvány”), az segít abban, hogy jobb döntéseket hozzak: mi az, ami az értékesség felé viheti az életem? És mi az, ami ettől elfelé visz? Mik a felfelé vezető lépcsőfokok, és mi a buktatók?

Az első két példázat az élet elejéről szól: arról beszél, hogy ha felismerted a nagy, végső célt, amiért élned érdemes, akkor ne habozz mindent, ami ennek az eléréséhez szükséges odaadni érte. S ez amúgy sem lesz egy fájdalmas áldozat. Hiszen örülsz, hogy valami sokszorta értékesebbet találtál, mint amijeid vannak. Ki az, aki ne cserélné be a felvágott zsemlejét egy svédasztalos lakomára?

A harmadik példázat pedig az élet végéről: Kinek az élete vált értékessé, és kié maradt értéktelen. Benne van a válasz is: azé az emberé, aki megtalálta a kincset, vagy igazgyöngyöt, és be is áldozta csecsebecsét annak megszerzésére.

Legyen fókusz az életemnek! Legyenek meg azok az értékek, amiket tudatosítok a magam számára, és amikre nézve élem az életem. Azért nem célokat mondom, mert a célok elérendő, kipipálandó dolgok. Hajlamosak vagyunk azért küzdeni, hogy túl legyünk rajtuk (mint egy nyelvvizsga, vagy az érettségi). Az értékeken nem túl lenni akarunk, hanem bennük maradni akarunk, ezek, amik alapján élni akarunk.

Jézus, és az ő szívbeli követői, az Ő személyes példáját, életmódját tartjuk annak az értékcsoporthoz, sőt ennél többnek – hiszen személyes kapcsolatokról beszélhetünk, nem csupán egy eszmeiségről – ami igazán örömtelivé, értékessé, jóvá, gazdaggá és gazdagítóvá teheti az életünket.

Szokták használni az értékes élet metaforájaként a mélyre ásott kút képét. És ez tényleg egy jó kép. Nem szabad, hogy egy mély kút helyett sok kis sekély gödröcske ásására menjen el az életünk. (S amikor a facebookot, instát, tiktokot pörgetjük, az a gyanúm – inkább tapasztalom – hogy pont ezeket a gödröcskéket kapirgáljuk. Ami egy tyúknál tök oké, nálunk embereknél kevésbé) Viszont nem árt, ha már mélyre akarunk ásni, ha van valaki, aki megmutatja, hogy hol érdemes neki kezdeni, hogy hol fogunk vizet találni.

Krisztus ez a valaki. Ő az, aki magunknál is jobban ismer minket. Ő az, aki értékesnek tart minket, és azt szeretné, ha meg tudnánk valósítani a legteljesebb mértékben azt a gazdagságot, ami lehetőségként bennünk van. Ezért, ha Őneki adjuk az időnket, figyelmünket, akkor az értékesség felé mozdul az életünk.